

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XIII. Defectus leues & quotidiani quantum damnum efficiant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 201
ret. Auctoritas Dei est in illo, ne scruteris cur
hoc præcipiat? Deo est pro ratione voluntas:
ita ab eo qui vicem Dei agit, nullam aliam
rationem requiras. Cur exposcis rationem, ut
te tradas Deo? Dic mihi, quæ ratio fuit, cur
Deus non alium hominem, fortasse futu-
rum meliorem, sed te creauit, & te dedit ti-
bi? Si non assignabis, cur quæris rationem, ut
te reddas Deo per omnem resignationem
voluntatis? Magna gloria & iucunditas cæle-
stium spirituum est celebrare Deum; sed ma-
ius est esse proprium Dei, quàm si laudares
illum ore.

CAPVT XIII.

*Defectus leues & quotidiani quantum
damnum efficiant.*

CVr contemnis in animâ, quod deside-
rant homines in corpore? cuius non so-
lùm vitam curant, sed & formam & valetu-
dinem. Intolerabile malum esset, semper æ-
grotare; & horribile, artus brutorum inter
humanos habere. Non solùm peccata magna
extimescas, sed ipsas concupiscentias & cogi-
tationes culpabiles, & imperfectiones hor-
reas. Quanta deformitas esset, si os serpen-
tinum in facie tuâ haberes? Maior est, ver-
bum quo vel leuiter detrahas, aut offendas

N 5 ali-

aliquem, siue otiosè dictum. O Veritas! ô Bonitas immensâ! precor per merita Christi, vt tollas velum mentis meæ, quo possim noscere quàm stupendum malum sit in minimæ culpæ malitiâ! ô homo, quàm horrendus coram hominibus esses, si appareres quodam die caput bouis aut equi habens in tuo corpore humano! Peius est, si coram Deo & Angelis, in animâ tuâ, diuinâ factâ per gratiam, tractes cogitationes desipientes & otiosas rerum terrenarum, & brutalem sensum commodi tui: imò maior proportio est inter corpus humanum & brutum, quæ in eodem gradu rerum sunt, quàm inter gratiam, & peccatum etiam leuissimum. Quare deformitas minimi defectus venialis excedit omnem horrorem & deformitatem corporalem, non modò quæ sit, sed quæ cogitari possit, aut sit possibilis. Quæso, ô spiritus desiderator Christi, per eius cruorem sanctissimum, vt hîc sistas, & perpendas istud iusto iudicio: & qui nauum in corpore nolis habere; in animâ, sponsâ IESV, quantum possis, ne permittas hæc monstra. Dilata facultatem mentis omnem, & artem cogitationum tuarum, & confinge horridiorem quàm possis deformitatem, & tortuositatem, vt eius solùm cogitatione stupeas & formides: parua erit præ deformitate culpæ leuis. Pre-
tiosioris

tioris rei peior corruptio est; & eius quæ
 rectissima debet esse, magis offendit obliqui-
 tas: quid pretiosius mente & arbitrio, quod
 super omnem aliam creaturam est? quare mi-
 nimum eius vitium deformissimum est; nec
 est mens humana & Angelica, quæ adæqua-
 tē malum noscat, quod in animā causet.
 Quale prodigium esset, si in ventre tuo gesta-
 res cor, non in pectore? Maius monstrum est,
 animam ad amandum Deum factam concu-
 piscere voluptates; & intemperantiā gulæ, aut
 alterius pravi affectus negligentiam deformari.

Non solum peccata magna horreas, sed
 ista, & omnia venialia, quæ putantur leuia,
 & falsā voce parua dicuntur. Non iustē di-
 cetur leue & paruum aliquid, quod solum
 supra se habeat aliud magnum. Non est
 paruum culpa venialis, quod supra se solum
 habeat aliud maius, id est mortale peccatum:
 imò proinde magnum censenda, quod supra
 se non habeat, nisi vnum malum quod sit
 maius. Non solum homines censent mortem
 malam & timent, sed & febrim & letale vul-
 nus. Ingens malum est, quod vno tantum
 malo est minus: ingens malum, quod cete-
 ris cunctis malis est maius, penuriis, oppro-
 briis, iniuriis, ægri tudinibus, tormentis, &
 ipso inferno: ingens malum est, quo maius,
 aut æquale, Deus tibi immittere nequit, nec
 sciet;

fciet; etsi omnes damnatorum cruciatus in te
solum aggereret.

Grauiissimum putares, cancro laborare,
exuri & pasci membra tua: quid si ad hæc
iungerentur ceteræ ægritudines maiores, le-
pra, asthma, paralyfis, hydropifis, abomina-
tio stomachi, podagra, cæcitas, phrenesis,
stupor linguæ, extinctio caloris natiui? vna
sola culpa venialis magis nocet quàm cuncta
illa. Peccatum veniale est cancer; serpit pau-
latim vsque ad interitum, inducens in alia
plurima, & demum in mortale, nisi prius re-
secetur prauus affectus: est lepra, maculatam
& fœtidam animam seiungit à complexu
Sponsi: est asthma, causans difficultatem
aspirandi ad cælestia, & excipiendi diuinas
inspiraciones, molestans & contristans Spiri-
tum sanctum: est paralyfis, impediens agi-
lem motum ad Deum, torpere faciens in di-
uino seruitio: est hydropifis, gignens sitim &
æstimationem rerum temporalium, negli-
gens diuina & salutaria: est abominatio sto-
machi, fastidium efficiens rerum spiritua-
lium: est podraga, impediens nos ne proce-
damus in profectu nostro: est cæcitas, faciens
cæcutire ad cognitionem veritatis, & cæle-
stium bonorum, amentiam mundanam in-
ducens, velut densa nubes obtenta oculis:
est phrenesis, faciens insanire animam. Quæ

maior

maior infania , quàm si quis purpuram re-
 giam , quâ honoris causâ à Rege fuisset do-
 natus , vt coram se adstaret , & loco filij ha-
 beretur , immergeret in locis cœnosis , & de-
 inde appareret ridiculè coram Rege ? sic gra-
 tiâ indutus , & purpurâ Dei , per peccatum
 veniale se maculat , & luto se inficit , licet non
 exuat illam ; & deinde coram Angelis audet
 apparere & assistere Deo. Est quoque stupor
 linguæ peccatum veniale , orationes nostras
 inefficaciores reddens , vt non mereamur au-
 diri , nec exaudiri à Deo : est tabes , labefa-
 ctans animum ad resistendû diabolo : est ex-
 tinctio caloris , feruorem charitatis minuens.
 Anne paruum est , quod est causa tantorum
 malorum ? Quomodo sic affecta anima , pe-
 tet quiescere in sinu Sponsi ? Fœtor oris so-
 lum sufficiens causa diuortij in thoro est :
 quomodo leprosa , paralytica , hydropica ,
 lippiens , audebit petere , vt osculetur illam
 Sponsus osculo oris sui ? Vestem nostram , si
 sputis aut cœno inquinaretur , imò si solum
 madefieret aquâ purâ , statim à nobis abiice-
 remus & exueremus , nec cum illâ coram
 hominibus compareremus : quomodo non
 vestitum , sed nos ipsos fœtidos , sordidos ,
 maculatos , ægros patimur , & Deum ample-
 cti volumus , nec prius tergi & sanari satagi-
 mus ? Si vt liberareris à quolibet dictorum
 morborum

morborem in corpore, nempe cancro solo, imò vt sperares liberari, licet incertum esset, libenter permitteres secari membra; quid faceres, vt ab omnibus sanus fieres? O insensibilitas humana! quæ tot mala animæ non dolet, & pro certâ & inæstimabili meliori animæ valetudine à tot grauiſſimis morbis facile & leue remedium quoad possit, non curat; cùm pro incertâ salute corporis non parcat membris suis, nec tormentis omnibus.

Age stulte, cura animam; & præcaue, quantum possis, ne in tot morbos incidat, vitando veniales culpas: propterea ne parcas exiguo labori & diligentia. Magnitudinem morbi ex magnitudine curationis conice. Vide quomodo medicetur illis purgatorium, quod est nosocomium culparum: anne paruum est, quod curari opus est igni illo & acerbissimis cruciatibus? Anne parum suspicaretur aliquis, si videret vnâ horâ puniri feminam delicatam in fornace ignis ardentis, & id iussu clementissimi & dilecti sponsi? Planè aut sponsus esset furens, aut culpa nimium displicuit. Cur parum reputantur culpæ veniales, ob quas misericors & amans hominum Deus vult animas gratas sibi detineri per dies, & annos, in purgatorio, absque vllâ compassionis benignitate? aut Deus iniustissimus & atrocissimus est, aut culpa venialis

lis

lis terribile & stupendum malum est; aut Deus crudelis tyrannus est, aut culpa minima tremenda irreuerentia & ingratitude est. O Domine, non tyrannus es, sed humilis animarum amator: & misericordia tua super omnia opera tua; impudentia mea est stupenda, & enormis: quam tu æquissimus, mitissimus, & humillimus corde, qui potius minori gauderes punire supplicio, seuerissime corrigere opus habes, ne violetur iustitia tua.

Canem si quis videret cum flammis luctantem, & pereuntem in medio rogi, compateretur: quid esset, si videret filium suum charum ibi aduri? O misericordissime Pater, quomodo dici potest parū culpa venialis, pro quā non decet vt compatiaris, videns aduri & torqueri in purgatorij ignibus filios in gratiā tuos, quos tantoperè amasti? siquidem pro illis sanguinem tuum & vitam dedisti. Non defecerunt tibi pietissima viscera paterna, nec sapientia infinita: non es Deus ignorans, qui falli possis in iudicio culpæ; nec crudelis, qui gaudeas nisi inuitus cruciari: quare, si quem amas, ita punis; ingens malum est, propter quod ita sæuit ipsa misericordia.

Proponamus aliquem hominem, sine vllā notitiā inferni, aut purgatorij; sed solūm per reuelationem ostensam fuisse illi vnam animam

man

nam terribiliter cruciari in illo igne pro peccato veniali, sed illum nescire occasionem talis supplicij : quam quæso cogitaret fuisse causam eius tormenti ? anne paruum putaret ? vel maximum aliquod malum , quod à benignissimo Deo tantoperè puniebatur ?

An etiam parum dicetur , quod in hac vitâ punit Deus maximo omnium supplicio mortis ? Si Deus infligendo pœnam non potest falli, cum infligat tantam ; quantum erit propter quod infligit ? Ecce , seruos suos Moysen & Aaron pro culpâ veniali morte mulctauit. Oza & vxor Loth pro culpâ etiam veniali , vt putatur , tremendo supplicio interempti repente sunt. Abbas Moyses pro vno peccato veniali traditus fuit & occupatus à dæmone ; & quidem minus malum esset habere in corpore mille dæmonum legiones, & vexari ab illis , quàm habere in animâ vnum peccatum leuissimum , & delectari illo. Dæmon quadraginta annis anxius fuit, vt quidam seruus Dei incideret in quamdam culpam venialem. Anne stultus est dæmon, qui pro re leuis momenti ita vigilaret, & tam diu expectaret ? cur nos vt tantum malum vitemus , vno die non erimus diligentes ? O purissima Veritas , purifica spiritum meum impurum à tanto malo : & illumina me , ne parum credam id, quia parum curo, cum dæmones

mones tantoperè curent; sed magnum credam, quod fit contra Deum tam magnum: nec pusillum & leue reputem, quod ego pusillus, leuis, & inconstans committo passim & constanter peccando; sed ideò credam magnum, quòd ego pusillus & vilis audeam id facere contra Deum Maximum & Optimum.

Quantum est, quod priùs debeo eligere, vitare semel ne committam, quàm millies mori, quàm terram & cælum redigi in nihilum, quàm damnari totum genus humanum? Si beatæ Virgini, lacrymanti ad pedem Crucis cruciatus & mortem Filij dilectissimi, daretur optio, an vellet Christum suum liberari ab opprobriis & cruciatibus illis, & videre statim sedentem à dexterâ Patris, simulque saluari mille mundos, aut assentire in vnum peccatum veniale; potius vellet non facere illud, consuleretque id mihi, & mallet iterùm videre crucifixum sine culpâ aliquâ suum dilectum Filium & Dei, ac grauiora pati, atque si opus esset, & liceret, ipsâ manu suâ pientissimâ clauos figeret, & maiori charitate quam Abraham sacrificaret. Quæso etiam, parùmne obsequij & solatiij fieret Virgini & IESV, si homo aliquis fuisset qui tunc se substituisset in monte Caluarix loco Christi, vt pro illo cruci impone-

O

retur

retur & pateretur? Crede tamen quòd maius solatium à te potius requirerent, vt vitares peccata venialia. Computa modò, an parum sit quod præponderaret tanto obsequio; neque deneges hoc solatium Christo patienti, & Matri compatiendi. Deleatur à nostrâ opinionione, paruum aut leue esse hoc malum, quod Virgo, Christus, Deus Pater tanti iudicat, & punit.

Non est parum, quod ad magnum finem ordinatum impedit; quod in hac vitâ minuit amorem Dei, & eius visionem in alterâ retardat. Non est parua moles, quâ celerrima & potentissima Dei misericordia & desideria velut impediuntur, & morantur. Anne parua violentia esset, quæ maximum saxum à cælo cadens in aëre suspenderet, iam iam proximum terræ & centro suo? Non igitur paruum est peccatum, quod suspendit munificentiam diuinam, & desideria ardentia sanctæ animæ, ne contingat centrum suum Deum, & terram sanctam beatitudinis promissam, sed in purgatorio detineat. Non parum displicet Deo, quo cogitur non statim dare, quod tantum placet illi largiri, & placebit nobis frui. Non est parum, quod impedit magna dona Dei, etiam in hac vitâ resistens potentissimæ liberalitati eius. Trepidemus ad tantum malum, & omnibus viribus,
quoad

quoad possimus, vitemus diligentissimè; nec pudorem culpæ sustineamus.

Quomodo serui Dei aut filij aut sponsæ nōmine gaudebit anima, quæ negligit placere Deo, & in omnibus obsequi cum omni voluntate? Quàm scelestus esset seruus, qui nihil vellet facere benè, nisi cum gladio stricto minaretur herus mortem; nec aliter, siue flagellis, siue blāditiis, moueretur vt bona obsequia præstaret? Quàm peruersus filius, qui nollet aliquid gratum patri facere, sed displiceret semper, nisi quatenus non mereretur hereditate priuari; alioqui nihil curaret obsequi illius voluntati & desiderio, sed in omnibus resisteret? Quàm perfida sponsa, quæ fidem & amorem sponso solùm seruaret, quoad non prouocaret illum vt occideret ipsam, in reliquis verò aduersaretur ac displiceret; & tametsi puniretur, numquam emendaretur? Quale signum amoris filius aut sponsa præstarent, si dicerent, Verè diligo patrem meum aut sponsum; sed præter mortem aut vulnus mortale, quidquid ei iniuriæ inferam, non curabo multum; faciam omnia liberè prout mihi placet, nec prætereà sollicitus ero placere illi, dummodò me non occidat, aut patrimonio priuet? quis ferret hæc dicentes & facientes? Similis est qui peccata venialia cōtemnit, & solùm seruit Deo, quatenus non

occidatur anima, aut cælo priuetur, per peccatum mortale. An fortè esset paterfamilias, qui talem seruum aut filium aut coniugem domi vellet habere? Hæc patientia Dei, quæ nos tolerat abutentes toleratione eius.

Ne igitur putemus paruum esse has culpas; quæ etsi parum quid essent, sunt plures, & Deus est magnus & vnus. Arenulæ parvæ sunt, sed tot possunt esse, vt obruant citiùs quàm saxum ingens. Infirma res est vna locusta: sed quæ plaga maior agris est quàm multitudo illarum? Ex paruulis guttis pluuiarum, inundatio vrbiùm magnarum fit. Si tot paruula vulnera seu punctiones in corpore haberemus, si tot pustulas in facie, si tot scissuras in vestitu, vt fiunt peccata venialia, semimortui essemus, horribiles, & panè nudi: cur in animâ illa patimur, nisi quòd plus amamus eutem & vestem, quàm animam? O quantâ confusione sic affecti coram Deo audemus apparere! Sed quid numerum accuso? Vna sola culpa formidanda est, quam paruum quid esse non poterit cogitare, qui Deum cogitat infinitum; nec parum esse dicet, qui multum amat: qualis amor Dei erit illi, qui parui facit displicere Deo? Qui in paruo displicet, iam displicet: qui displicet, iam contra legem ardentis amoris facit.